

Onderwerping.

Hij komt hier naar toe.

Voorzichtig rondtastend met den stok bij den ingang kwam ie het hek door; afgaand op het geluid van stemmen, strompelde ie naar ze toe.

Wat kom je doen? vroegen ze.

Ze benne weg, mummelde ie.

Wie benne weg?

Rikus en Driekske.

Waar benne ze naar toe?

'k Weet niet, zei ie; van morgen benne ze weggegaan.

Ze keken mekaar aan, niet begrijpend.

'k Mos hier maar heengaan, hebben ze gezeid.

Jullie vinden 't wel goed, hè; t'mag toch wel, is het niet?

Ziende de beweging voor het huis, kwam nu de vader op het groepje toe.

Wat kom jij doen Hannes? vroeg ie.

Ze hebben me hier naar toe gestuurd. Ze benne nou vast al vér weg.

Men wenkte den vader, dat ie niet verder vragen zou, brachten hem op de hoogte, wachtten dan verrast-zwijgend, wat er verder komen zou.

Hoe benne ze dan weggegaan? vroeg de vader.

Waarmee?

Ja, ja knikte ie, ze benne weg, maar ze zullen wel weerom kommen. 'k Mag hier toch wel zoolang blijven, hè; dat mag wel, is t'niet?

De vader hield hem nu aan den praot, zond iemand naar het Gouden Anker, maar Driekske kwam al haastig aanloopen.

Is vader hier? vroeg ze bevend.

Nu zag ze den oude staan onder de anderen, kwam zenuwachtig naar hem toe, nam hem bij de hand.

Hóé kun je dat nou doen?

En dán tot de anderen:

Van morgen is ie zoo maar stilletjes uit huis gegaan. We hebben overal naar hem gezocht, zaten al mooi in angst, dat ie verdronken was of een ongeluk had gekregen. Toen dacht ik aan het Huis en ben ik gauw hier naar toe gekomen.

Rikus is den anderen kant uit, om te zoeken.

Al dien tijd stond ie daar naast Driekske, goedig glimlachend.

Ze zeien niks, lieten haar stilletjes heengaan met der vader, dorsten het niet te zeggen.

Driekske huilde heel den dag; toen ie merkte, dat het met vader niet goed was. Rikus was er erg verlegen mee, wist niet, wat ie zeggen zou.

Den anderen dag ontsnapte de oude weer uit het Gouden Anker, den daarop volgenden dag alweer en telkens vond ie den weg naar het Armhuis, waar ie ging zitten onder de anderen, goedig-onnoozel lachend met de kinderen, die hem wéer terugbrachten naar Driekske, totdat Rikus de noodzakelijkheid inzag van andere maatregelen. Het kwam tusschen hem en Diakenen tot een overeenkomst, waarbij de blinde weer werd opgenomen in het Huis, tegen een jaarlijksche vergoeding.

Nu zwerft ie dagelijks om en dóor het Huis en als de kinderen hem vragen: Hannes, wat doe je nou? dan mummelt ie: Driekske zoeken. Ze zeggen, dat ze weerom is gekomen, ze mot hier in de buurt wezen. Als k'nóu maar wist, waar ze was.

Dan blijft ie opeens stokstijf staan, leunt op zijn stok, steekt de rechterhand omhoog, gaat weer verder, al maar wachtend en zoekend naar Driekske.

O NDERWERPING. † † † † † † † †
DOOR ALB. VAN WAASDIJK.

„Klee je an, moeder.”

Zijn barsche bevel-stem scheurde de loome stilte van de kamer, waarin de zon tevergeefs door de stijfgesloten blinden trachtte heen te dringen. Alleen op den muur, tegen het bont-gebloemde behang, vielen witte strepen gedekt licht, neervloeiend op het verschoten trijp van een paar stoelen, die op glimmend-buikige pooten angstvallig naast elkander stonden. Verder was alles gehuld in een triestigen schemer en de vogel in zijn kooi scheen er den invloed van te onder vinden, want onrustig fladderde hij op tegen de tralies, de lichtstrepen tegemoet en driftig